

Iubiți credincioși,

Făcut din suflet și din trup, dar odată cu botezul, locuit de Spiritul Sfânt, omul sau femeia este microcosmosul care trăiește viața animalului dar a unui animal rațional și psihologic, spiritual și chiar supranatural. Nu are numai o inteligență rece, nu activează numai în baza logicii ci are și o voință liberă care, prin constituția sa, tinde spre a face binele, are o inimă și se nutrește din afecțiuni, are dorințe, iubește, este pasional și sensibil, este emotiv și plânge.

Nu trăiește, deci, numai cu pâine, ci are sete și foame de dreptate (Mt. 5,6), de afecțiune și de surâs, de găzduire și dialog, de participare și împărtășire, de ascultare și de sfătuire. Are, mai mult decât de orice, nevoie de Dumnezeu, pentru că este făcut după chipul și asemănarea sa, aspirând din toate puterile sale la el, așa cum foarte bine sintetiza Sf. Augustin: „Ne-ai făcut pentru tine, Doamne, și sufletul nostru nu se va liniști până când nu se va odihni în tine”. Și Dumnezeu, care, așa cum spune Psalmul 139, *„a zidit rărunchii mei, și m-a alcătuit în pânțelele maicii mele”*

ne știe pe fiecare, știe ce hram purtăm, cunoaște dorințele noastre și nevoile noastre cele mai profunde, cunoaște setea noastră de bucurie și iubire.

Între timp, până când vom mai rămâne pe acest pământ, trebuie să credem în iubirea sa omnipotentă și să răspundem mereu prezent la cererile sale, precum copiii care au credință în părinții lor și în brațele lor se simt în siguranță. Doar că părinții din această lume sunt limitați, imperfecti și nu pot face totul. Dumnezeu, în schimb, știe și poate face totul. Având această credință vom beneficia de viziunea și fericirea veșnică.

De aceea, noi trebuie să avem mare credință în el, chiar și atunci când nu înțelegem modul său de acțiune, știind că el face tot ceea ce face pentru binele nostru.

A crede în Isus înseamnă a crede că suntem născuți de la Dumnezeu, că suntem fii în Fiul, că putem să trăim din iubire și în iubire și, cu ajutorul său, suntem în măsură să depășim îngustele orizonturi lumești, să ne deschidem speranței teologale, să trăim în bucurie.

Și pentru a genera și însufleți această credință, Tatăl și Fiul au insuflat asupra fiecăruia

dintre noi Spirit Sfânt. El este puterea lui Dumnezeu, apa care purifică, este adevărul care mărturisește că Dumnezeu este Tatăl și că Isus, vărsându-și sângele, este Mântuitorul tuturor, este iubirea personificată care adapă setea noastră după infinit, după puritate și după frumos.

Spiritul pogoară asupra lui Isus ca „un porumbel”, revelează lumii că, odată, cu Isus, a fost inaugurat timpul alianței definitive dintre noi și Sfânta Treime.

La facerea lumii, „Spiritul lui Dumnezeu se purta deasupra apelor” și Dumnezeu a creat lumea. După potop, porumbelul s-a reîntors la Noe cu un ram de măslin în cioc și „Noe a înțeles că apele s-au retras” și că curcubeul pe care Domnul l-a pus pe cer era „semnul alianței pentru generațiile viitoare”.

Pogorârea Spiritului sub forma unui porumbel asupra lui Isus, care se lasă botezat de Ioan, înseamnă, după facerea lumii și după potop, începutul unei ere noi: era Noului Testament, Testamentul pe care Isus l-a instaurat prin moarte, prin înviere, prin înălțare și, în sfârșit, prin insuflarea Spiritului. Astfel s-a verificat ceea ce Dumnezeu a promis: „Voi stabili cu voi o alianță eternă”.

În interiorul acestui orizont istorico-salvator trebuie să considerăm și afirmația Evangheliei de astăzi: *„El (Domnul Isus) vă va boteza cu Spirit Sfânt”*. În momentul în care primim sacramentul botezului, în realitate Spiritului Tatălui și al Fiului vine să-și stabilească locuința sa în inima noastră, ne cufundă în Sfânta Treime, face din trupul nostru templul său, ne face fii ai Tatălui, moștenitorii săi, frați ai lui Isus și frați între noi, alimentează mereu credința noastră și ne ajută să trăim potrivit Evangheliei.

Toate acestea condiționate însă: să fim mereu ascultători de Spiritul Sfânt și, cu ajutorul său să dăm o orientare evanghelică vieții noastre, să trăim potrivit exigențelor botezului, ca fii ai lui Dumnezeu și ca membre ale corpului mistic, să mâncăm și să bem trupul și sângele lui Isus, să ne apropiem de sacrameinte, să acceptăm voința sa.

Să reflectăm la această propunere în lumina unei alte afirmații a lui Ioan în prima sa scrisoare cap. 5 vers. 4: *„Poruncile lui nu sunt grele”*. Dumnezeu nu cere nimănui imposibilul. Toți putem observa poruncile sale. Pentru că poruncile Domnului nu sunt grele. Nu, nu sunt - și acum trebuie să fim atenți - pentru că Spiritul care locuiește în noi e dispus să ne

ajute să înfruntăm și să depășim dificultățile și tentațiile pe care viața ni le pune înaintea, este destul ca noi să o cerem și să fim dispuși să primim ajutorul său.

Să ne hotărâm să ne schimbăm viața. A-l primi pe Spiritul Sfânt înseamnă a te boteza în Spirit Sfânt, și botezul în Spiritul este botez de foc, foc ce purifică sufletul nostru, așa cum este purificat aurul în creuzet, făcându-l pur ca și cristalul în care Dumnezeu se poate reflecta. Ce am putea voi mai mult decât să se reflecte Dumnezeu în noi?! A fi botezați în Spirit înseamnă să vrem să devenim mai buni decât am fost până acum, înseamnă a-l lăsa să iasă la suprafață omul nou, dezbrăcat de cel vechi, ce este ascuns în inimile fiecăruia dintre noi. Amin.